

Подільська Зоря

АКТУАЛЬНО

Наразі Україна вчинила так само, як і в перші тижні та місяці війни: перехопила ініціативу й почала повертати ситуацію у своїх інтересах, заявив президент Володимир Зеленський. "Ми знову довели, що в будь-якій ситуації ми, українці, здатні домагатися своїх завдань, здатні захищати свої інтереси та свою незалежність. І ми повинні повністю використовувати наші досягнення. Так і буде", - сказав він. За його словами, увага зберігається до кожного напрямку фронту, окрема - до Курської області, а отже - до захисту прикордоння. "Що більше російську військову присутність буде знищено в прикордонні, то ближчим буде мир для нашої держави і справжня безпека. Російська держава має відповідати за те, що вона наробила. І вона відповідає", - додав Зеленський. Нагадаємо, головнокомандувач ЗСУ Олександр Сирський увечері 13 серпня повідомив, що під контролем України перебувають уже 74 населені пункти Курської області РФ.

Речник Військово-морських сил ЗСУ Дмитро Плетенчук пояснив, чому Кінбурнська коса важлива як для України, так і для окупаційних сил. За його словами, дана акваторія є шляхом до морських портів Миколаєва. Він додав, що ця акваторія треба ще буде обстежувати щодо мінної безпеки. В цю ділянку впадає річка Дніпро з Херсонської області, а тому після знищення росіянами Каховської ГЕС, туди могло потрапити досить багато вибухонебезпечних предметів. З Кінбурнської коси загарбники можуть бити по Миколаєву та інших містах та це дає їм змогу блокувати роботу Миколаївських портів. Сили оборони періодично завдають ударів у відповідь. Як відомо, росіяни окупували Кінбурнську косу на початку повномасштабного вторгнення в Україну. Наразі це єдина частина Миколаївської області, яка залишається під ворогом.

Через тиждень після вторгнення в Курську область російські військово-повітряні сили перенаправили більшу частину своєї вогневої потужності на цю ділянку фронту і почали щодня скидати 50 плануючих бомб на Сумську область. Однак ЗСУ також мають авіацію і вже з'явилися перші відео, як наші військові скидають американські бомби JDAM по цілях у Курську. Зокрема, наші війська уразили російський командний пункт у Тьоткіно, за кілька кілометрів на північ від лінії фронту. Примітно, що рейд, очевидно, здійснив застарілий Су-27, а не один із нещодавно поставлених Україні F-16. Хоча F-16 сумісні з JDAM, є докази того, що українські військово-повітряні сили для початку планують розгорнути спритні винищувачі для патрулювання протиповітряної оборони, а не для більш ризикованих наземних атак.

Кабінет Міністрів розподілив субвенцію у розмірі 1,5 мільярда гривень на модернізацію шкільних їдальень. Кошти виділять з державного бюджету місцевим бюджетам у вигляді субвенції на придбання обладнання, створення та модернізацію (проведення реконструкції та капітального ремонту) їдальень (харчоблоків) закладів загальної середньої освіти у 2024 році. Планується відновити харчоблоки з використанням новітніх технологій, забезпечити громади та школи кадрами для організації харчування, впровадити якісне меню та стимулювати свідомий вибір дітьми продуктів, корисних для здоров'я.

Станом на 30 червня 2024 року статус тимчасового захисту в ЄС отримали близько 4,32 мільйона громадян інших країн, які виїхали з України після початку повномасштабної російської агресії. Близько 60% усіх українських біженців зареєстровано у трьох європейських країнах, свідчать дані Євростату. Зокрема, найбільшу кількість біженців з України, які оформили статус тимчасового захисту, зареєстрували у Німеччині (1,36 млн осіб; 31,2% від загальної кількості у ЄС), Польщі (966,78 тис.; 22,4%) та Чехії (360,78 тис.; 8,4%).

Передбачити свою долю, дізнатись коли і як складеться твоє подальше життя, далеко не кожному, як не усім, не вдається. А як що ти на передовій, в піхотному окопі та ще й на небезпечному напрямку і за десятки метрів перед тобою ворог... сподівань на щасливе майбутнє ой як мало. Та молодший сержант **Олександр ЯНЧУК** про смерть не думав. Йому чи не найстаршому, серед побратимів - 54 роки виповнилось, не гоже було панікувати. Навпаки, потрібно було підбадьорювати, підтримувати підлеглих. Тож він тримався. І коли була перша, друга, третя контузії, під час ворожих бомбардувань, не залишив поля бою.

І ось черговий бій... Перед ним був короткий відпочинок. А значить, як підказує мій власний бойовий досвід, була можливість та і нагода, згадати рідних, прожити і пережити... Тож, напевне, пригадав він своїх синів

Віддали життя за Україну!

Стрижавська територіальна громада знову в жалобі - загинув мужній воїн, Герой - **Василь САВЧУК**.

Народився чоловік 13 січня 1982 року, дитинство та юність пройшли у Сосонці. Закінчив Вінницьку школу № 34. Після одруження проживав у Сосонці. Згодом пішов служити до армії. В цивільному житті працював охоронцем.

У 2015 році Василь брав безпосередню участь у проведенні АТО. Був учасником бойових дій. Більше року служив водієм-механіком у Національній гвардії України. Від початку повномасштабного вторгнення, 28 лютого 2022 року, був призваний на військову службу. Воював на території Донецької та Луганської областей, брав безпосередню участь у бойових діях. Був головним сержантом-командиром гармати у складі військової частини А 4053. Нагороджений нагрудним знаком "Гвардія" та "Обов'язок виконано з честью". Влітку 2022 році отримав множинні осколкові поранення, тривалий час лікувався. Була пошкоджена голова, легені і перелом трьох ребер. Ці травми і стали причиною смерті. Василь помер 10 серпня 2024 року на 43-му році життя.

Про Василя завжди відгукувалися як про добру, щирю, справедливу людину. Любив природу, тварин, особливо коней, які давали йому натхнення. Щиро співчуваємо рідним і розділяємо біль їхньої втрати. У Василя Савчука залишилися матір Надія, донечки Аліна та Карина і сестра Олена. Світла й вічна пам'ять захисникові!

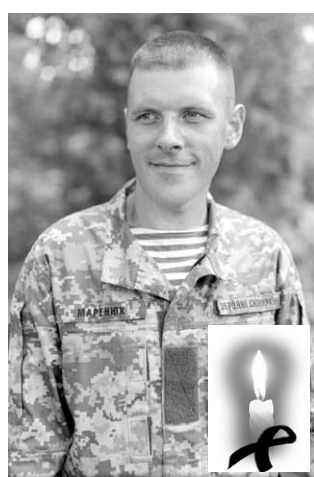
13 серпня Агрономічна громада провела в останню путь захисника України **Івана МАРЕНЮКА** з Бохоників, якому на завжди 31.

Віддати останню шану Герою із квітами прийшли рідні, друзі, представники влади та жителі громади.

Траурний кортеж з тілом загиблого захисника мешканці Бохоників зустріли "живим коридором", схиливши у пошані голови. Від батьківської домівки вулицями рідного села домовину із тілом загиблого пронесли на плечах під звуки духового оркестру до місцевого храму, а звідти траурна процесія вирушила до Будинку культури, де відбувся мітинг-реквієм. Чин поховання звершили на місцевому кладовищі №1.

Народився Іван В'ячеславович 19 січня 1993 року в Бохониках. Дитинство хлопця минуло серед подільських краєвидів, в оточенні люблячих людей та друзів. У 1999 році став першокласником місцевої школи. Закінчивши 9 класів, продовжив навчання в Гніванському професійному ліцеї, опановуючи робітничу спеціальність кранівника.

5 жовтня 2011 року призваний Вінницьким ОВК на строкову службу до 80 аеромобільної бригади м. Львів, впродовж якої отримав чотири подяки за високі показники з бойової та гуманітарної підготовки. У 2012 році звільнений до запасу ЗСУ

З 2012 по 2015 рік працював водієм на приватному підприємстві. У 2015 році брав участь у бойових діях АТО в Донецькій області. 16 червня 2017 року зарахований у списки частини А4610 на військову службу за контрактом.

У 2019 році вступив до Вінницького національного аграрного університету на інженерно-технологічний факультет, за спеціальністю електроенергетика, щоб здобути вищу освіту і стати офіцером ЗСУ, про те його мрія залишилася нездійсненою.

1 липня 2022 року одружився та мріяв про довге щасливе сімейне життя.

1 березня 2024 року Івана було переведено до військової частини А4053 на посаду старшого стрільця-оператора 1-го механізованого відділення. Там отримав відрядження в Донецьку область та загинув у бою за нашу Батьківщину 8 травня під час виконання бойового завдання по виявленню та знищенню сил противника.

Кожен мешканець громади схиляє голову перед відважністю, стійкістю та патріотизмом нашого Героя-земляка. Ім'я Маренюка Івана В'ячеславовича назавжди буде вписане в історію нашої громади та країни.

Щирі співчуття рідним і близьким із приводу непоправної втрати дорогої людини.

Вічна пам'ять і слава Герою!

... А серце не витримало

- Олега та Романа, невісток Вікторію і Маргариту та і свою ні-нішню дружину Олену, з якою прожив не так уже і довго. Пригадав, звичайно, і свого онуку Дем'яна, якому виповнилось лиш десять місяців, а бачив його всього декілька раз, коли дозволяла служба. Хоч служив Олександр ще декілька місяців тому у Вінниці, в складі Військової служби правопорядку, куди прийшов добровільно, з початком повномасштабної війни. Із своїми обов'язками справлявся, та за службовою необхідністю, читай - можливо місце потрібно було звільнити для когось дуже "важливого", молодшого сержанта Янчука перевели у піхоту і відправили в Яворівський навчальний центр. І це у його віці, з хворим серцем та при обмеженому зорі, без окулярів він майже нічого не бачив. Спроби звернутись за медичним обстеженням завершилися нічим.

Після неповної, двотижневої, допідготовки - на передову, необхідно було обороняти харківський напрямок. Окопались, організували оборону, зупинили наступ орків, хоч вони не припиняли спроб просунутись далі. І ось черговий бій. Молодший сержант Олександр Янчук з порідилем відділенням зайняв оборону. Випустив одну, другу чергу із автомата і ... затих. Коли хтось із побратимів підповз до нього - побачив бездиханне тіло, причому без жодного поранення. З'ясувалось - він тримався до останнього, а хворе серце не витримало...

Тож спочивай, з Богом, свате, хай рідна земля буде тобі пухом. Шкода, що онук, якого ти так хотів ще побачити, пригорнути до серця, зростатиме без тебе. А ти уже ніколи не дізнаєшся кого, через декілька місяців, народить молодша невістка.

Никифор ЛИСИЦЯ, полковник у відставці.

Зустріч з земляком-захисником

Минулий тиждень голови Якушинецької громади Василя Романюка почався із зустрічі з земляком-захисником - Олександром Мельником, командиром взводу управління першого самохідного артилерійського дивізіону 35-ї окремої бригади морської піхоти.

Певний період часу тому, коштом працівників сільської ради, для підрозділу де служить Олександр, було закуплено дрон, який донині успішно працює та допомагає виконувати завдання нашим воїнам.

"Маючи нагоду приїхав подякувати голові громади за оперативну та своєчасну допомогу, - наголосив Олександр Мельник. - Для нас, військових, дуже важливо мати таких надійних партнерів як Якушинецька сільська рада, це люди до яких можна звернутись і вони допоможуть закрити термінову потребу".

Олександр Мельник передав голові громади бойовий прапор підрозділу та сувенір - гільзу від снаряда зі словами подяки за допомогу.

Захисник з Вінниччини про новий досвід

Захисники із Вінниччини розробили схему, за якою відбивають штурми військових РФ за допомогою дронів. Досвід вінничан планують переймати в інших бригадах.

Про це розповів військовослужбовець 120-ї бригади територіальної оборони ЗСУ Юрій, йдеться в Facebook-сторінці Регіонального управиління Сил територіальної оборони "Південь".

Нещодавно захисник перебував у короткому відрядженні у Вінниці. Приїхав, щоб отримати дрони - і одразу повернутись в батальйон до бойової роботи.

"За два з половиною роки я вже так відвик від Вінниці, що приїжджаш сюди як на екскурсію в якесь інше місто. Дивисься - тут, щось нове з'явилося, тут нове. Справ багато, тому часу дивитись на те, як протікає мирне життя, просто немає. Та й бажання. Побачив дружину, дітей - це головне, - розповідає військовослужбовець", - розповів Юрій.

За словами чоловіка, його підрозділ постійно потребує дронів. "Для нашого підрозділу потрібні, як дрони-розвідники, так і ті, що можуть нести боекомплект для знищення ворога. Ми склали таку схему, за якою фактично вже більше місяця відбиваємо штурми тільки за допомогою дронів. І дрони періодично втрачаються - ворог їх збиває, душить РЕБом, у них згорають мотори від перенавантаження. Ми працюємо 24/7 без зупинки. Тобто, навіть коли один екіпаж замінює інший, все одно літаємо безперервно", - пояснив оборонець.

Перейняти досвід Юрія та його побратимів вирішили представники однієї з бригад. Схему, яку розробили вінничани, вони збираються запроваджувати й у себе.

Паралельно зі службою Юрій веде й свій військовий відеоблог. "Знаходжу на це час між польотами, коли є потреба батарежки перезарядити. І я ж не один літаю. В нас немає перших, других номерів - в нас всі перші. Всі літають, всі керують машиною, всі можуть робити те, що в інших підрозділах розподіляють на декілька людей", - розповідає військовослужбовець.

Є-черга для захисників та захисниць

Якушинецька громада активно працює над розвитком онлайн-сервісів, аби жителям було зручно отримувати послуги.

Відтепер Ветерани/Ветеранки, Захисники/Захисниці та члени їх сімей мають можливість отримати у ЦНАП Якушинецької громади будь-яку послугу з затвердженого переліку за попереднім записом.

На сайті громади є окрема вкладка для зазначеної категорії населення де докладно описано усі послуги, які можна отримати, як в громаді, так і на державному рівні.

Для зручності відвідування ЦНАП та завчасного планування дня та часу прийому є можливість записатись на зручний для Вас час через електронну чергу на сайті громади і через чат-бот "СВОІ".

Також усі жителі Якушинецької громади мають можливість попереднього запису для отримання українського та закордонного паспортів за таким же алгоритмом дій.

За матеріалами Якушинецької ТГ.

Дідух як символ нашої спадщини: діти у Великих Крушлінцях долучилися до творчої майстерні зі створення оберега

8 серпня у будинку культури ЗК "Вінницька централізована клубна система", що у селищі Великі Крушлінці Станіславського старостинського округу, відбулася творча майстерня з виготовлення

дідуха. Організували майстер-клас у межах роботи дитячого гуртку "Умілі руки". Хлопчики та дівчатка мали змогу доторкнутись до стародавніх обрядів та навчитись створювати символічний український оберег.

Дідух як символ нашої спадщини: діти у Великих Крушлінцях Вінницької громади долучилися до творчої майстерні зі створення оберега

З давніх часів в українців дідух був символом роду. Його робили з колосків пшениці, жита, ячменю, вівса та інших злакових рослин. Відбирався найкращий матеріал, адже дідух є атрибутом багатства і достатку, а також ототожнюється з родинним деревом, в якому міститься сім минулих поколінь. Про це під час майстер-класу розповіла художня керівниця Великокрушлинецького сільського будинку культури Людмила Мельничук.

"Дідух - це сніп злакових культур, який вирощує господар. Виготовляли його на початку жнив - так званих зажинок. Приносили з поля та зберігали в stodoli. Перед Різдом на Святвечір дідух вносили в хату і становили на покутті, де він і стояв впродовж всіх різдвяних свят", - говорить художня керівниця.

Під час майстер-класу діти під керівництвом досвідчених майстрів вчилися правильно збирати колоски, формувати

їх у пучки та зв'язувати, створюючи дідуха. Як справжні творці, хлопчики та дівчатка вкладали у виріб частинку своєї душі, супроводжуючи процес виконання народними піснями.

"Ми дуже пишаємося нашими дітьми, - поділилася Людмила Мельничук. - Вони не лише навчилися нового, а й заглибились в історію нашого народу, зрозуміли значення дідуха як духовного скарбу".

Також художня керівниця додала, що кожне заняття в гуртку присвячене народознавчій тематиці. Все для того, щоб відроджувати та зберігати українську культуру, наші звичаї, традиції та демонструвати назагал, чим багата Вінницька громада та Україна загалом.

"Ми дякуємо нашим хоробрим захисникам та захисницям за можливість зустрічати кожен ранок. Завдяки їм ми можемо працювати, навчати та славити нашу Батьківщину", - говорить Людмила Мельничук.

Із великим натхненням до виготовлення дідуха взявся і чотирнадцятирічний Іван Бойко. Хлопчик каже, що в його родині завжди підтримували цю традицію.

"Моя прабабуся та бабуся завжди влітку в час жнив робили дідухи. Це, так би мовити, наша родинна традиція, і я теж до неї долучився. Вони розповідали мені, що дідух - це традиційний символ українського народу, який уособлює зв'язок між поколіннями, шану до предків і побажання добробуту родині", - каже учасник воркшопу.

На завершення всі виготовлені дідухи були вис-тавлені на загаль-

ний огляд. Діти з гордістю демонстрували свої роботи, обмінювалися враженнями та раділи, що змогли долучитись до збереження народних традицій.

Вдячні Захисникам за врожай 2024 року

Саме під таким гаслом у смт Десна відбувся благодійний захід "День хліба і меду". Тут презентували короваї, дегустували мед, розглядали гончарні виступи та картини з дерева, насолоджувалися народними та авторськими піснями місцевих ансамблів, брали участь у майстер-класах.

- Вінницька міська рада вперше організувала такий захід, - розповідає заступник міського голови

Андрій Очеретний. - Це наша подяка усім захисникам України за те, що хлібороби мають можливість збирати урожай в більш менш безпечних умовах. У Вінницькій області вже понад двох мільйонів тонн збіжжя зібрано в умовах аномальної спеки. Однак вони змогли, і сьогодні залишається глобальне питання, щоб ми збіжжя зберегли та могли експортувати. Але те, що має Вінниччина, на жаль, не мають багато регіонів України: Херсонська, Запорізька, Донецька, Луганська, Харківська області. Там хлібороби в гірших умовах через замінування та постійну небезпеку. Заходом на честь Дня хліба і меду ми хотіли об'єднати людей і допомогти Збройним Силам України.

Свою продукцію представили близько 50 місцевих майстрів та виробників.

"Ми готувалися до цієї події, щоб показати українські традиції, їхню багату історію. Впевнена, що наші традиції будуть жити, а нащадки їх наслідувати. Свою продукцію тут представили приєднані до Вінницької території, старо-

стинські округи Вінницької громади. У кожного селища сьогодні є своя локація. Тут є Асоціація фермерів України, Асоціація пасічників та локальні виробники. Загалом захід дуже різноманітний, і кожен знайде тут щось для себе", - зауважила староста Деснянського старостинського округу Галина Обливач.

Господині на виставці-ярмарку представили хлібобулочні вироби, серед яких короваї, завиванці, слоїки, кекси, рогалики та багато іншого. Мешканки Десни - пані Любов та пані Анна - частують гостей свята та збирають кошти на підтримку воїнів.

"Сьогодні з 0 пів на шосту ранку вже були на кухні, готували випічку. Ми таке печемо і для своєї сім'ї, і на ярмарки, і захисникам передаємо на фронт. Дуже важливо берегти наші традиції, передавати їх наступним поколінням", - зазначають жінки.

День хліба і меду не відбувся б без місцевих пасічників, які представили мед та продукти бджільництва. Серед них - і родина Уманців, які розвивають сімейну справу у Стадниці.

"Бджільництвом я займаюся вже більш як 20 років, ще з 8 класу. Загалом пасіка у мене велика: 240 бджолосімей. На захід привезли різні види меду: травневий, рапсовий, соняшниковий, гречаний, акацієвий, липовий. Також віск, пилок, настоянку", - розповідає пасічник Микола Уманець.

Окрім хлібобулочної продукції та меду, на заході можна було придбати хендмейд прикраси, ляльки-мотанки, різьблені з дерева картини, а також взяти участь в майстер-класах з петриківського розпису.

Подія містила благодійну складову: учасники мали можливість задонатити комфортну суму на підтримку Збройних Сил України. Наприкінці заходу розіграли лот - розмалювану гільзу, а виручені з аукціону кошти спрямують на підтримку Збройних Сил.

Окрім того, від мешканців приєднаних територій передали короваї для військових. Гарну музику для учасників події дарував Академічний ансамбль пісні і танцю "Поділля"

Вінницької обласної філармонії ім. М.Д.Леонтовича та творчі колективи громади, зокрема: народний аматорський вокальний ансамбль "З роси й води", зразковий аматорський хореографічний колектив "Гілея" (с. Гавришівка), дитячий вокальний ансамбль "Перлинка" (с. Стадниця), дитячий фольклорний ансамбль "Шалені бджілки" (с. Великі Крушлинці), дитячий хореографічний колектив "Мальви" (с. Стадниця), народний аматорський ансамбль української пісні "Водограй" (с. Гавришівка), жіночі вокальні ансамблі "Діаманти" (с. Писарівка), "Журавлина" (с. Щітки), народний аматорський фольклорний гурт "Подільські музики" (с. Вінницькі Хутори).

Про ветеранський рух та волонтерство

теранські організації, створено ветеранський хор. Міський голова Володимир Кулешов наголосив, що завдяки співпраці із ветеранською організацією вдається ефективно вирішувати низку питань та викликів. Окрім цього ветерани активно беруть участь в організації національно-патріотичного виховання молоді, допомагають волонтерам та українським бійцям.

Затим учасники заходу побували у селі Грижинці. Тут у місцевому Будинку молитви завжди людно. З початку

Нещодавно було проведено засідання ради ветеранів Гніванської організації ветеранів. Під час заходу розглянули питання соціального захисту ветеранів, організацію роботи ветеранських організацій краю. Також поговорили про волонтерську діяльність. Участь у роботі взяли голова Гніванської територіальної громади Володимир Кулешов, очільник Вінницької районної організації ветеранів Петро Василич, голова місцевої ветеранської організації Анатолій Лісовий.

Анатолій Лісовий зазначив, що на терені громади створені та працюють первинні ве-

війни щоденно у ньому збираються мешканці та готують їжу, випікають різні смаколики для наших військових. Із початку війни невтомні господиньки, котрі називають себе "Грижинецьким жіночим батальйоном" готують та передають тисячі тонн провізії для українських бійців. Аби допомогти цим невтомним жіночкам очільник ветеранської організації Петро Василич звернувся до керівника підприємства "Аграрна Фрут Україна" Петра Мисливого. І вже через декілька днів вдалося відправити "Грижинецькому жіночому батальйону" близько трьохсот кілограмів різної продукції, зокрема повидла, джему, горіхів, маку, маслин, тощо.

